

8. Вандін Ю. О. Владою Закону – проти «п'ятої влади». *Іменем Закону*. 1996. 6 берез.

9. Кирпичников А. И. Взятка и коррупция в России. СПб. : Альфа, 1997. 352 с.
Одержано 25.09.2019

УДК 343.9:343.35

Анна Сергіївна ГЕЙКО,

курсант 3 курсу факультету № 2

Харківського національного університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

Олександр Володимирович ОЛІШЕВСЬКИЙ,

кандидат юридичних наук,

*старший викладач кафедри кримінального права і кримінології факультету № 1
Харківського національного університету внутрішніх справ*

МЕТОДИ АНТИКОРУПЦІЙНОГО ВИХОВАННЯ

Досвід багатьох країн світу показує, що наявність високого рівня законодавства, механізму жорсткого покарання недостатньо для виправлення соціально шкідливої чи суспільно небезпечної поведінки людини. Зміни мають відбутися, головним чином, всередині особи. Визначальним тут є комплекс виховних заходів.

До теми виховання зверталася величезна маса дослідників. Проте, в ключі саме антикорупційного виховання говориться небагато. Тому метою даних тез доповіді є намагання позначити методи такого виховання.

Методи виховання – це сукупність засобів і прийомів, що впливають на психіку вихованця відповідно до заданої мети [1]. Сучасні педагоги виділили кілька груп методів, поклавши в їх основу цілісну структуру діяльності, що включає усвідомлення процесу діяльності, її організації, стимулювання; контроль і аналіз результатів.

1. Методи формування свідомості особистості – передбачають вплив на свідомість, почуття і волю з метою формування поглядів і переконань. До них належать переконання і особистий приклад.

2. Методи організації і формування досвіду суспільної поведінки – передбачають організацію діяльності вихованців та формування досвіду суспільної поведінки. До них належать педагогічна вимога, громадська думка, вправління, привчання, доручення, створення виховних ситуацій.

3. Методи стимулювання діяльності і поведінки – покликані регулювати, корегувати і стимулювати діяльність та поведінку вихованців. До них належать змагання, заохочення і покарання.

4. Методи самовиховання – спрямовані на систематичну і цілеспрямовану діяльність особистості з удосконалення її позитивних якостей та подолання негативних. До методів самовиховання належать самопізнання, самоставлення, саморегуляція [2].

Розглянемо коротко зазначені вище методи в контексті нашого дослідження по групах.

1. Переконавання – передбачає вплив на свідомість, почуття, волю людей з темою про те, що корупційні діяння неприйнятні, представляють собою форму зла та завдають персонально кожному шкоду. Особистий приклад через висвітлення діяльності і життя конкретних зацікавлених людей.

2. Громадська думка через створення образу, що всі оточуючі засуджують корупційні діяння. Створення виховних ситуацій, коли посадових осіб запрошують уявляти себе на місці іншої людини, яка до них має звертатися.

3. Заохочення через схвалення, позитивну оцінку дій і вчинків окремих законослухняних людей, в результаті чого вони відчують задоволення, радість, зумовлені громадським визнанням зусиль, старань, досягнень, зміцнюють впевненість у своїх силах, готовність до роботи та подальшої законослухняної поведінки. Покарання як засудження корупційних діянь, що суперечать нормам суспільної поведінки.

4. Самопізнання через виявлення сильних і слабких проявів своєї особистості в можливих корупційних ситуаціях. Самоставлення на основі усвідомлення особистістю своїх чеснот, результатів діяльності, ставлення оточуючих і виявляється в самооцінці. Саморегуляція через самопідбадьорення, самосхвалення, самонаказ, самовладання, самообмеження, самонавіювання, самостимулювання, самоконтроль в можливих корупційних ситуаціях.

Таким чином, до методів антикорупційного виховання відносяться головним чином: переконавання, особистий приклад, громадська думка, створення виховних ситуацій, змагання, заохочення, покарання, самопізнання, самоставлення та саморегуляція. Самі по собі методи примусу в частині покарання не зможуть досягти цілі побудови суспільства без корупції.

Список бібліографічних посилань

1. Лебедева Н. Г., Джурелюк О. Т., Самойленко Д. О. Основи психології і педагогіки : конспект лекцій. Алчевськ : ДонДТУ, 2009. 174 с.

2. Види та методи виховання / Мережні електронні видання : сайт. URL: https://web.posibnyky.vntu.edu.ua/icgn/8prishak_osnovy_psiholog_pedagogiki/r434.htm (дата звернення: 14.09.2019).

Одержано 23.09.2019

УДК 343(575+351)

Вікторія Олександрівна ГЛУХЕНЬКА,

курсант 3 курсу факультету № 2

Харківського національного університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

Михайло Ігоревич ФІАЛКА,

кандидат юридичних наук, доцент,

доцент кафедри кримінального права і кримінології факультету № 1

Харківського національного університету внутрішніх справ

**ПОРУШЕННЯ ВСТАНОВЛЕНИХ ПРАВИЛ ОБІГУ
НАРКОТИЧНИХ ЗАСОБІВ, ПСИХОТРОПНИХ РЕЧОВИН,
ЇХ АНАЛОГІВ АБО ПРЕКУРСОРІВ, ЯКІ ПРИЗВЕЛИ
ДО ЗАВОЛОДІННЯ НИМИ ШЛЯХОМ ЗЛОВЖИВАННЯ
СЛУЖБОВОЮ ОСОБОЮ СВОЇМ СЛУЖБОВИМ
СТАНОВИЩЕМ: АНАЛІЗ ОЗНАК ОБ'ЄКТИВНОЇ СТОРОНИ**

Проблема корупції, на теперішній час, є однією з найбільш актуальних проблем сучасного світу. Корупція розвивається у таких сферах, як економічна, політична, соціальна та культурна. У всесвітньому рейтингу СРІ (Індекс сприйняття корупції – глобальна оцінка стану корупції у країнах світу) Україна посідає 131 місце зі 176 країн [1].

Кримінальний кодекс України містить перелік корупційних злочинів, що передбачений в примітці до ст. 45 КК України. До даного переліку віднесена кримінально-правова норма, яка встановлює відповідальність за порушення встановлених правил обігу наркотичних засобів, психотропних речовин, їх аналогів та прекурсорів вчинене шляхом зловживання службовою особою своїм службовим становищем (ч. 2 ст. 320 КК України) [2].

Спробуємо проаналізувати об'єктивну сторону цього складу злочину. Для більш яскравого та ефективного аналізу звернемося спочатку до судової практики. Так, наприклад, Надвірнянським районним судом Івано-Франківської області було розглянуто кримінальне провадження, в якому обвинувачений ОСОБА_1, відповідно до наказу № 133-к від 23.10.1987 призначений на посаду лікаря-нарколога